

следъ много, Вълкашинъ въздъхналъ и отворилъ очи. Тѣ били мѣтни и блуждаели.

Татко! повикълъ Марко.

Царицата тихо плачела наблизо. Тя знаела всичко. Много години бѣха минали, много бѣха изживѣли стариятъ царъ и тя. Една гостенка още можеха да очакватъ тѣ: смъртта. И тя идѣше. Царицата я виждаше по блѣдото лице на своя мжжъ.

— Татко! шепнѣлъ младиятъ князь.

Вълкашинъ погледналъ сина си, прочитъ му спрѣли на него. Проговорилъ:

— Азъ умирамъ. Повикайте воеводитѣ.

Веднага въ стаята се събрали всички воеводи, боляри и бѣлокоси съветници. Навѣнъ между народа се разнесла вестта за заболяването на царя. Затихнало, сѣкашъ занѣмѣли всички. Народътъ обичалъ своя престарѣлъ царъ. Той бранѣлъ земитѣ и живота имъ и съ кротостъ сѣдѣлъ между тѣхъ злитѣ, и щедро дарявалъ добритѣ и храбритѣ.

Въ стаята всички мълчаливо чакали последнитѣ думи на Вълкашина. Той поелъ дѣхъ, изгледалъ дълго събралитѣ се, дигналъ ржка и проговорилъ:

— Вѣрно ми служихте досега, стари воеводи и съветници, но моя край дойде. Азъ си отивамъ. Царството си оставямъ на моя синъ. Служете и нему преданно.

Хваналъ ржката на младия князь и съ последни сили издумалъ:

— Синко, обичай народа . . .

Недовършилъ. Ржката му паднала като прѣзрѣлъ плодъ, прочитъ му се извърнали.

Всички паднали на колѣне. Крали Марко протегналъ ржка, затворилъ прочитъ на баща си. Царъ Въл-